

Julie Powell

Julie și Julia

365 DE ZILE, 524 DE REȚETE,
O MICUȚĂ BUCĂTĂRIE DE APARTAMENT

CUPRINS

<i>Nota autoarei</i>	7
<i>Mulțumiri</i>	9
Drumul către iad este pavat cu praz și cartofi.	13
Bucuria gătitului	32
Trebuie să spargi câteva ouă...	43
Cum să-i vii de hac unui dovlecel	64
...Dacă vrei să faci o omletă	85
Dezastru/Petrecere la cină — Petrecere la cină/Dezastru	98
Legea beneficiilor reduse	121
Și homarii se împușcă, nu-i așa?.	148
Dovada e în țevărie	169
Mirosul plăcut al eșecului	190
Clătite flambate.	202
E vremea pentru o mutare în Weehawken	225
„Numai în America“	240
Nimic mai simplu	262
...Ei, nu chiar	296

ZIUA 1, REȚETA 1

Drumul către iad este pavat cu praz și cartofi

După știința mea, singura dovadă care să susțină teoria conform căreia Julia Child a gătit pentru prima dată Potage Parmentier în timpul unui episod de astenie constă în existența propriei rețete. Scrie că Potage Parmentier — un fel franțuzit de a numi supa de cartofi — „miroase bine, are gust bun și este cel mai simplu fel de mâncare din lume“. Este prima rețetă din prima carte pe care a scris-o. Admite că poți adăuga morcovi, broccoli sau fasole verde dacă vrei tu neapărat, dar nu-i deloc musai dacă îți dorești ceva simplu ca bună ziua.

Simplu ca bună ziua. Sună ca o poezie, nu-i așa? Sau ca remediul perfect recomandat de vreun doctor.

Dar nu asta îmi recomandase doctorul. Doctorul — ginecologul meu, mai precis — îmi recomandase un copil.

— În cazul tău sunt niște probleme hormonale, chisturile ovariene despre care știai. Plus că, la urma urmei, te apropii și tu de 30 de ani. Privește lucrurile și altfel: niciodată n-o să fie momentul potrivit.

Nu era prima dată când auzeam asta. Mi se tot spusese de vreo câțiva ani, de când îmi vândusem câteva ovule pentru 7 500 de dolari, ca să-mi plătesc datoriile acumulate pe cardul de credit. De fapt, asta a fost a doua oară când am procedat astfel — un fel amuzant de a

spune, de vreme ce atunci când te trezești din anestezie cu mai puțin de o duzină de ovule lipsă și te îmbraci, te așteaptă la recepție un cec de mii de dolari cu numele tău pe el. Prima oară a fost acum cinci ani, când aveam 24, eram săracă lipită și nu-mi păsa de nimic. Nu plănuisem s-o mai fac o dată, dar trei ani mai târziu m-a sunat un doctor cu un accent european incert, care m-a întrebat dacă nu m-ar interesa să mă duc în Florida pentru a doua oară, întrucât „clienții noștri au fost foarte mulțumiți de rezultatele primei dumneavoastră donații“. Donarea de ovule este încă o tehnologie nouă, cu care sistemele noastre legale și morale nu au reușit să țină pasul; nimeni nu știe dacă donatoarele de ovule vor fi date în judecată peste zece ani pentru pensie alimentară sau ceva de genul ăsta. Așa că discuțiile despre asta tind să fie înșesate cu formulări imprecise sau eufemisme. Consecința acestui telefon a fost că niște părțile din mine alergau prin Tampa sau pe altundeva și că părinții lor erau suficient de mulțumiți de el sau ea, încât doreau să-și facă un set. Latura mea cinstită voia să țipe:

— Stați, nu, când o s-ajungă la pubertate, o să regretați asta!

Dar 7 500 de dolari erau mulți bani.

Oricum, abia la a doua recoltare (chiar o numesc „recoltare“; clinicile de fertilitate, se pare, folosesc o groază de termeni vag apocaliptici) am descoperit că aveam sindrom polichistic, ceea ce, deși suna îngrozitor, nu însemna decât că aveam s-ajung păroasă și grasă și că trebuia să iau tot felul de medicamente ca să rămân însărcinată. După cum se vede treaba, n-am scăpat de jargonul ăsta al obstetricienilor, care aduce cu unul sectant.

Bun. De când am fost diagnosticată cu sindrom polichistic, acum doi ani, doctorii m-au tot bătut la cap în legătură cu perspectiva de a rămâne însărcinată. Până și binevoitorul meu ortoped încărunțit mi-a ținut poliloghia cu *30 de ani* (cine mai are la 29 de ani hernie de disc?).

Cel puțin ginecologul avea o preocupare pentru părțile mele intime. De aceea, m-am ținut eroic și n-am căzut pe spate când a spus asta în timp ce ștergea speculul. Când a plecat totuși, am aruncat cu unul dintre balerini mei albastru-închis înspre locul în care tocmai stătuse. Tocul lovi cu o bufnitură podeaua, lăsând o urmă neagră, apoi pantoful ateriză pe dulap, unde dă rămă un borcan cu tampoane

de vată. Am început să culeg toate tampoanele de pe dulap și de pe jos și să le îndes înapoi în borcan, când mi-am dat seama că le contaminasem deja, așa că le-am lăsat într-un maldăr lângă alt borcan farmaceutic plin cu ace; dup-aia m-am strecurat iar în costumul meu stil anii '40 de care fusesem atât de mândră în acea dimineață, când Nate, colegul de serviciu, aruncând un ochi spre decolteul meu, mi-a zis că îmi subțiază talia, și care, în drumul dinspre sudul insulei Manhattan spre Upper East Side, într-un vagon al trenului 6 fără aer condiționat, se pătase de la transpirație și se șifonase. Apoi, am tuit-o afară din încăpere, cu taxa de 15 dolari pregătită în mână, gata să mă fac nevăzută înainte să-și dea seama cineva că devastasem locul.

De îndată ce am intrat la metrou, mi-am dat seama că aveam o problemă. Chiar înainte să ajung la turnicheți, am auzit un vuiet de jos, din subteran, un ecou surd care cuprindea pereții cu gresie ai metroului și am văzut apropiindu-se ceva mai mulți călători decât s-ar fi plimbat în mod obișnuit agale pe peron. Un iz înțepător și neplăcut stăruia în aerul fetid. La intervale destul de lungi, prin stație se făceau anunțuri, dar niciuna dintre aceste balmăjeli nu era urmată de sosirea vreunui tren în stație, și asta pentru mult, mult timp. Împreună cu toți ceilalți, mă aplecam dincolo de marginea de siguranță a peronului, în speranța de a întrezări luminile galbene și palide ale trenului, lucind în lungul șinelor, dar tunelul rămânea întunecat. Miroseam ca o oaie plouată și nervoasă. Picioarele mele, pe tocurele bleumarin, cu fundițe la degete, mă dureau amar, ca de altfel și spatele, iar peronul era atât de aglomerat, încât în curând am început să mă tem că ar putea cădea cineva de pe margine pe șine — poate chiar eu sau poate persoana pe care aveam s-o împing în timpul crizei mele psihotice iminente.

Dar atunci, ca prin minune, mulțimea s-a îndepărtat. Pentru o fracțiune de secundă am crezut că duhoarea emanată de costumul meu a atins un nou nivel, letal, dar ocheadele nepăsătoare și amuzate ale celor care se îndepărtau nu erau ațintite asupra mea. Le-am urmat privirea către o femeie scundă, cu părul cărunt, tuns ca în cazul celor cu probleme mentale, și care se tăvălea pe jos chiar în spatele meu. Îi puteam vedea vârtejurile de păr scurt ca pe niște amprente, simțeam o apăsare pe gambe produsă de sentimentul că îmi fusese invadat

spațiul personal. Femeia bombănea, aprinsă, ceva pentru sine. Călătorii eliberaseră o bucată din peron de jur împrejurul țăcănitei, urmând probabil instinctul unei turme de antilope care încearcă să scape de o leoaică. Eu eram singura prinsă în cercul gol și periculos, vițelul pierdut, cel mai amărât și schilod animal, care n-a fost în stare să țină pasul cu restul cirezii.

Nebuna începu să-și lovească fruntea cu podul palmei.

— La dracu'! țipă ea. La dracu'! La DRACU'!

Nu mă puteam hotărî dacă era mai prudent să mă retrag spre mulțime sau să rămân unde eram. Aveam un nod în gât în timp ce mi-am întors privirea indiferentă peste șine, către peronul de vizavi, vechiul truc cu așteptarea metroului.

Țăcănita își puse ambele palme pe ciment, în fața ei. „Buf!“, se lovi cu fruntea de podea.

Asta era cam mult, chiar și pentru mulțimea de newyorkezi din jur, care știau firește că metroul și nebunii merg mână-n mână. Bufnitura surdă a țestei lovite de ciment a părut să aibă ecou în aerul încărcat — de parcă își folosise căpățâna rezonantă pentru a chema toți țăcăniții din cotloanele întunecate ale orașului. Toată lumea a tresărit și s-a uitat în jur temătoare. Cu un țipăt am sărit înapoi în mulțime. Țăcănita avea o zgârietură neagră chiar în frunte, ca dâra pe care o lăsase pantoful meu pe ușa ginecologului, dar continua să urle. Trenul a oprit și eu am reușit să mă strecur în alt vagon decât cel în care avusese de gând să se urce nebuna.

De abia după ce m-am văzut în vagon, înghesuită umăr la umăr cu alți călători, cei mai mulți atârnați cu o mână de bara de deasupra capului ca niște vite de la abator într-o mașină frigorifică, mi-am dat seama — de parcă un Dumnezeu omnipotent al orașenilor îmi șoptea adevărul la ureche — că singurele motive pentru care nu mă alăturasem țăcănitei cu păr alb, tunsă băiețește, și nu mă dădusem cu capul de ciment și nu strigasem „La dracu'!“ , dintr-un impuls primitiv, erau: (1) că mi-ar fi fost rușine și (2) că nu voiam să-mi murdăresc și mai rău costumașul meu vintage și drăguț. Teama de a mă da în spectacol și nota de la spălătorie, acestea fuseseră singurele lucruri care mă salvară de la o nebunie pură.

Atunci am început să plâng. Cu toate că o lacrimă mi s-a prelinș pe o pagină din ziarul *New York Post* pe care îl citea tipul de pe scaunul din fața mea, el doar a pufăit și a răsfoit până la pagina de sport.

Când am coborât din metrou, după o călătorie ce mi s-a părut că durase câteva secole, l-am sunat pe Eric de la un telefon cu taxă, aflat la intersecția dintre Bay Ridge cu Fourth Avenue.

— Hei! Ai luat ceva de mâncare pentru cină?

De la celălalt capăt al firului s-a auzit acel șuierat printre dinți pe care Eric îl face atunci când se gândește că a dat de belea.

— Trebuia să iau ceva?

— Păi, ți-am zis c-o să întârzi pentru că am programare la doctor...

— Așa e, așa e, scuze, nu m-am... Vrei să comand ceva? Sau...

— Nu-ți face griji! O să iau eu ceva.

— Dar o să mă apuc de împachetat de-ndată ce se termină *NewsHour*, promit.

Era aproape opt și singurul magazin deschis în Bay Ridge era cel coreean, pe colț, între străzile 17 și 3. Cred că eram o apariție neobișnuită pe culoarul cu produse, în costumul meu boțit, cu fața mânjită de rimel, stând acolo de parcă aș fi căzut într-o stare de catatonie. Nu-mi trecea prin minte nimic ce aș fi vrut să mănânc. Am înșfăcat niște cartofi, un mănunchi de praz și niște unt Hotel Bar.

Eram uimită și oarecum lipsită de orice voință proprie, de parcă urmăream o listă de cumpărături pe care o făcuse altcineva. Am plătit, am ieșit din magazin și m-am îndreptat către stația de autobuz, dar tocmai pierdusem un B69. Cum era deja noaptea târziu, nu mai venea altul decât peste cel puțin o jumătate de oră, așa că am pornit-o către casă, ducând o pungă de plastic plină cu mănunchiuri negre și înțepătoare de praz.

De abia 15 minute mai târziu, în timp ce treceam pe lângă Școala catolică pentru băieți de pe Shore Road, la o stradă distanță de blocul nostru, mi-am dat seama că, în mod inconștient, reușisem să cumpăr exact ingredientele pentru rețeta de Potage Parmentier a Juliei Child.

Când eram mică, îmi plăcea la nebunie când tata îmi povestea cum o găsisse pe Julie, o fetiță de cinci ani, tolănită pe bancheta din spate a

„Nu trebuie să-ți placă mâncarea franceză sau gătitul,
ca să te poți bucura de proza vivace a Juliei Powell.“

The Wall Street Journal

„În ultimă instanță, reiese că Julie și Julia se potrivesc perfect.
Ambele au un umor picant și ating împlinirea
nu doar prin gătit sau mâncat, ci mai mult prin scris.“

The New York Sun

„Powell nu este o zeiță casnică. E o ființă autoritară și degajată.“

TIME Magazine

Cartea a fost ecranizată în 2009, scenariul și regia
fiind semnate de Nora Ephron, în rolurile principale jucând
Meryl Streep (Julia) și Amy Adams (Julie).

 GoodFood

 rfi
ROMANIA

ÎN AFARA COLECȚIILOR

CURTEA VECHÉ

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor
publicate la Curtea Veche, vizitează www.curteaveche.ro

începi să afli

ISBN 978-606-588-593-6

9 786065 885936